

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6Co/198/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7812214139
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viktória Midová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7812214139.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viktórie Midovej a sudcov JUDr. Alexandra Husivargu a JUDr. Jozefa Maruščáka v spore žalobcu H. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom v R., U. č. XXX, zastúpený JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovaným: 1. E. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom v R., S. XX, 2. Q. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom v R., S. č. XX, za účasti intervenienta: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s., Vienna Insurance Group, so sídlom v Bratislave, Štefanovičova 4, IČO: 00 585 441, o náhradu škody, o odvolaní intervenienta proti rozsudku Okresného súdu Rožňava sp.zn. 12C/603/2012-285 zo dňa 6.3.2017

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok vo výroku o povinnosti žalovaných v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 9.056,76 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej vyhovujúcej časti, t.j. vo výroku o povinnosti zaplatiť úroky z omeškania a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušuje rozsudok a v zrušenom rozsahu vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej len súd prvej inštancie alebo súd) rozsudkom označeným v záhlaví zastavil konanie do výšky istiny 122,48 € (I. výrok). Zaviazal žalovaných v 1. a 2.rade spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 9.056,76 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne z dlžnej sumy od 8.11.2012 do zaplataenia do 3dní od právoplatnosti rozsudku (II. výrok). Priznal žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú budú povinní zaplatiť žalovaní v 1. a 2.rade spoločne a nerozdielne s tým, že o výške náhrady trov rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným rozhodnutím (III. výrok).

2. Rozhodol tak o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal zaplataenia sumy 9.179,24 € a po späťvzatí sumy 9.056,76 € titulom náhrady škody, spôsobenej pri dopravnej nehode zavinenej žalovaným v 1.rade motorovým vozidlom, ktorého prevádzateľkou je žalovaná v 2.rade. Škodu vyčíslil ako rozdiel medzi skutočne vynaloženými nákladmi na opravu 13.156,20 € a nákladmi na odťah motorového vozidla vo výške 122,48 €, spolu 13.278,68 € a sumou, ktorá mu bola plnená intervenientom zo zákonného poistenia žalovaných vo výške 3.976,96 € ako totálna škoda a 122,48 € ako náklady na odťah, spolu 4.099,44 € (13.278,68 € - 4.099,44 €).

3. Vykonaným dokazovaním vzal za preukázané, že dňa 25.11.2011 došlo k dopravnej nehode, ktorú zavinil žalovaný v 1.rade a pri ktorej došlo k poškodeniu motorového vozidla žalobcu i žalovanej v 2.rade. Za tento skutok bol žalovaný v 1.rade uznaný vinným zo spáchania priestupku podľa ust. § 22 ods. 1 písm. g/ zákona 372/1990 Zb. o priestupkoch a bola mu uložená pokuta vo výške 500 € a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 8 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia. Žalovaní boli

zákonne poistení u intervenienta. Žalobca uhradil náklady na opravu poškodeného motorového vozidla vo výške 13.156,20 € na základe faktúry č. 2012134 zo dňa 19.7.2012, vystavenej Autoopravovňou Vanyo Štefan, prevádzka Jovická 7, Rožňava. Dňa 29.11.2011 zaplatil náklady na odťah poškodeného motorového vozidla vo výške 122,48 € spoločnosti ZORIK s.r.o., Rožňava na základe faktúry č. 2011026. Tieto náklady na odťah intervenient vyplatil žalobcovi v plnej výške (122,48 €), o čom mu zaslal aj oznámenie o poistnom plnení zo dňa 18.1.2012.

4. Listom zo dňa 15.12.2011 intervenient oznámil žalobcovi, že oprava motorového vozidla by bola nerentabilná, pretože vypočítané náklady na opravu presiahli hodnotu pre posúdenie ekonomickej opraviteľnosti vozidla, z ktorého dôvodu vyhlásil škodu na vozidle za totálnu a za neekonomickú opravu.

5. Oznámením o poistnom plnení zo dňa 30.12.2011 intervenient oznámil žalobcovi, že poistnú udalosť, nahlásenú dňa 28.11.2011, likviduje ako totálnu škodu a poukazuje mu poistné plnenie vo výške 3.976,96 €. Výšku tejto totálnej škody intervenient určil tak, že od všeobecnej hodnoty vozidla vo výške 12.726,96 € odpočítal hodnotu zvyškov vraku vo výške 8.750 €.

6. Žalobca listom zo dňa 25.10.2012 vyzval žalovaného v 1. rade na zaplatenie rozdielu ceny opravy motorového vozidla vo výške 13.156,20 € a poistného plnenia vo výške 4.099,44 €, t.j. 9.056,76 € do 7 dní od doručenia tejto výzvy (doklad o doručení tejto výzvy žalovanému, resp. žalovaným v konaní predložený nebol - poznámka odvolacieho súdu). Z výpovede svedka R. R., ktorý opravoval vozidlo, súd zistil, že oprava bola zrealizovaná tak, ako vyplýva z vystavenej faktúry a o tom, ktoré časti vozidla sa môžu opravovať a ktoré diely vymeniť, rozhodovala poisťovňa. Správu poisťovne o totálnej škode nemal k dispozícii. Z výpovede svedka O.. E. P., vedúceho oddelenia likvidácie u intervenienta, súd zistil, že ak dôjde k poistnej udalosti, poškodený kontaktuje poisťovňu a keďže v tomto prípade išlo o zákonné poistenie, obhliadku vykonával technik zo spoločnosti Slovexperta. Tento vystavil zápis o vykonaní obhliadky a v tomto uviedol rozsah poškodenia aj spôsob jeho odstránenia, či už formou výmeny alebo opravy. Originál tohto zápisu sa vždy odovzdáva poškodenému a kópia poisťovní. Technik vykonávajúci obhliadku vie určiť výšku škody na 99 % na základe príslušného programu, ktorý používa autorizovaný servis. Svedok predložil aj kalkuláciu opravy motorového vozidla žalobcu, v zmysle ktorej náklady na opravu vrátane DPH boli vyčíslené sumou 15.526,37 €. Pri hodnotení výšky škody potom poisťovňa postupovala podľa vyhl. č. 492/2004 Z.z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku, konkrétne podľa časti C bod 1 písm. c/ a vychádzajúc zo všeobecnej hodnoty vozidla 19.680 € a predpokladaných nákladov na opravu 12.718,65 € dospela k záveru, že sa jedná o totálnu škodu a nie o ekonomickú opravu. Výšku hodnoty vraku určila poisťovňa prostredníctvom aukčného portálu spoločnosti AUTOonline. Zo znaleckého posudku č. 5/2016 zo dňa 5.8.2016, vyhotoveného O.. R. Ň., znalcom z odboru cestnej dopravy, predloženým v konaní žalobcom súd zistil, že znalec zistil rozsah poškodenia vozidla zo zápisu o obhliadke motorového vozidla zo dňa 28.11.2011 a z fotodokumentácie obsiahnutej vo vyšetrovacom spise polície a tento rozsah poškodenia porovnával s faktúrou č. 2012134, vystavenou Autoopravovňou Vanyo Štefan. Po preskúmaní poškodenia nechal si vypracovať kalkuláciu nákladov na opravu vozidla v spoločnosti PGT s.r.o. programovým vybavením AUDATEX a porovnal takto vystavenú kalkuláciu s faktúrou č. 2012134. Obe kalkulácie zahŕňali cenu za náhradné diely, za lakovací materiál, mzdu za prácu a vedľajšie náklady. Kalkulácia vyhotovená spoločnosťou PGT s.r.o. predstavovala bez DPH sumu 8.513,40 € a kalkulácia opravovne R. R. sumu 10.909,30 € bez DPH. Vzniknutý rozdiel v celkových nákladoch na opravu vozidla vznikol započítaním materiálu „bočnica“ vo výške 1.475 € na základe faktúry č.2012134 a rozdielnymi nákladmi na mzdu za prácu. V zápise o obhliadke poškodeného motorového vozidla bola pritom doporučená oprava bočnice ľavej strany. Na základe toho znalec konštatoval, že rozsah opráv uvedených vo faktúre 2012134 zodpovedá zistenému poškodeniu, okrem výmeny bočnice, ktorá mala byť podľa zápisu o obhliadke opravená a nie nahradená výmenou. Konštatoval preto, že náklady na opravu uvedené vo faktúre č. 2012134 nezodpovedajú rozsahu opráv potrebných na opravu poškodeného vozidla. Primeranosť výšky nákladov vzhľadom na cenovú úroveň materiálov a vykonaných prác v roku 2012 nevedel posúdiť, nakoľko za obdobie takmer piatich rokov dochádzalo k zmene cien materiálov aj ceny práce.

6. V časti, v ktorej došlo k späťvzatiu žaloby, t.j. do výšky sumy 122,48 €, súd konanie zastavil v zmysle ust. § 144 a § 145 ods. 2 CSP.

7. Právne posudzoval vec podľa ustanovení §§ 420 ods. 1 OZ, 427 ods. 1 OZ, 442 ods. 1, 3 OZ a 443 OZ. Vychádzal zo záveru, že skutočnou škodou je rozdiel v hodnote poškodeného majetku pred

spôsobením škody a po spôsobení škody na majetku. Ide o ujmu, ktorá vznikla poškodenému tým, že bol nútený vynaložiť určité náklady na uvedenie veci do užívateľského stavu.

8. Žalobca si škodu uplatňoval v rozsahu, v akom bolo potrebné vynaložiť náklady na opravu uvedeného vozidla, po odpočítaní poisťného plnenia, pôvodne vo výške 9.179,24 Eur, po čiastočnom späťvzati žaloby vo výške 9.056,76 Eur. Konštatoval, že škodu predstavujú bez akýchkoľvek pochybností náklady, ktoré je potrebné vynaložiť na to, aby boli odstránené následky uvedenej škody, teda uvedenie veci do stavu pred vznikom škody. V prípade motorového vozidla však nie je možné jeden diel veci vymeniť za rovnaký nepoškodený diel, zvlášť v prípade, že sa jedná o jazdené, teda staršie vozidlo. V takom prípade by musel mať servis, ktorý opravu vykonáva, možnosť objednať rovnaký diel z iného auta rovnakého veku, čo sa javí súdu málo pravdepodobné. Z toho dôvodu sa spravidla vykonáva oprava z nových dielov. Podľa názoru súdu je nepochybné, že poškodený vykonával výmenu, resp. opravu poškodených častí nedobrovoľne a len následkom protiprávneho konania škodcu. Za týchto okolností prípadné zhodnotenie, ktoré by mohlo viesť k určitému bezdôvodnému obohateniu na strane poškodeného získaním nových dielov, v takýchto prípadoch nie je dané a nie je možné realizovať ani amortizáciu. Intervenient trval na tom, že v tomto prípade amortizácia nebola realizovaná. Pokiaľ je tomu tak, bolo potrebné vychádzať z ceny opravy, ktorá predstavovala reálne náklady na uvedenie vozidla do prevádzkyschopného stavu.

9. Nevzal do úvahy odpočet sumy vykonaný intervenientom na základe ponuky, ktorá bola výsledkom aukcie, organizovanej pre takéto účely poisťovňou. Dôvodom, prečo súd neprihliadal na ponuku z aukcie, bola skutočnosť, že poškodený si môže dať auto opraviť, pretože aj vozidlo, ktoré vypadlo z poisťovacieho procesu vyhlásením totálnej škody, môže byť naďalej prevádzkyschopné a môže sa vrátiť ako opravené vozidlo opätovne do prevádzkyschopného režimu. Súd bol toho názoru, že pokiaľ žalobca nepristúpil na navrhovanú ponuku o odkúpení vozidla, neporušil tým žiadnu zákonnú povinnosť. Právom žalobcu je rozhodnúť sa, ako naloží so zvyškami vraku, pretože tieto zvyšky môže podľa vlastnej úvahy predať alebo ich použiť ako súčasť obnovy vozidla tak, aby bolo prevádzkyschopné. V tej súvislosti zdôraznil, že intervenient má nahradiť náklady na opravu v rozsahu preukázanej opravy.

10. V súvislosti s ponukou na odpredaj zvyškov vozidla vo forme aukcie súd konštatoval, že tento postup nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu, upravujúceho rozsah náhrady škody. Je to určitým spôsobom interná záležitosť poisťovne, pričom treba zobrať do úvahy, v akom rozsahu nákladov na opravu sa napríklad stanovuje tzv. totálna škoda. Pri starších autách, táto cena opravy môže veľmi rýchlo prekročiť hodnotu vozidla, ktoré inak po vynaložení primeraných nákladov by bolo ďalej prevádzkyschopné. Tieto aukcie sa realizujú prostredníctvom medzinárodnej internetovej aukcie AUROonline, ktorá vygeneruje cenu vozidla. Jej webové rozhranie má slúžiť pre obchodníkov s havarovanými a jazdenými vozidlami. V praxi sa môže stať, že vygeneruje vyššiu cenu zvyškov, ktorá je výhodná najmä pre poisťovňu, pretože sa podieľa na likvidácii poisťnej udalosti nižšou sumou. Poškodenému majiteľovi vozidla to však nemusí priniesť pozitíva už aj s poukazom na to, že vyššia cena vraku vozidla nemotivuje poisťovňu k oprave vozidla, keďže ju lacnejšie vyjde oprava formou totálnej škody. Tieto dôvody viedli súd k tomu, že nepovažoval aukciu a jej výsledok za relevantný pre posúdenie nároku žalobcu.

11. Súd v prípade posudzovania uvedeného nároku na náhradu škody vychádzal zo sumy vynaložených nákladov na opravu poškodeného vozidla, ktoré musel žalobca zaplatiť vo výške 13.156,20 Eur a zo sumy, ktorá bola poskytnutá intervenientom ako poisťné plnenie žalobcovi 3.976,96 Eur. Intervenient ako poisťovateľ mal v aktuálnom čase kompetenciu na to, aby preskúmal rozsah oprávnených nákladov vynaložených na opravu vozidla, aj ich cenu. Škoda vznikla žalobcovi práve zaplatením vyfakturovanej opravy. V tom čase intervenient preukázateľne nijakým spôsobom nespochybnil fakturáciu vyhotovenú Autoopravovňou Š. R., z čoho je možné vyvodiť, že náklady vynaložené na uvedenie vozidla do prevádzkyschopného stavu boli v plnej miere akceptované poisťovňou. V opačnom prípade by bola fakturovaná suma nepochybne predmetom ďalšieho preverovania. Na tomto konštatovaní nemení nič ani fakt, že znalec O. Ľ. v čase vypracovania súkromnoznanleckého posudku nevedel posúdiť primeranosť nákladov na opravu vozidla, čo je pochopiteľné vzhľadom na uplynutie času od vykonanej opravy a následných zmien v cenovej úrovni materiálov aj prác za posledných päť rokov. Námietačka intervenienta, že uvedený znalecký posudok nedal odpoveď na výšku totálnej škody, je z hľadiska vykonaného dokazovania, aj dôvodov vyššie uvedených, bezpredmetná.

12. Z vyššie uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel.

13. O príslušenstve pohľadávky súd rozhodol podľa ust. § 517 ods. 1,2 OZ v spojení s ust. § 3 nar. vl. 87/1995 Z.z. Konštatoval, že žalovaní sa dostali do omeškania s plnením peňažného záväzku a priznal preto žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 9.056,76 Eur za obdobie od 08.11.2012 do zaplatenia tak, ako si ho uplatnil.

16. S poukazom na ust. § 85 CSP na námietku premlčanie príslušenstva istiny vznesenú intervenientom súd neprihliadol z dôvodu, že žalovaní neoznámili súdu súhlas so vznesenou námietkou premlčania napriek tomu, že ich intervenient písomne na vykonanie uvedeného úkonu vyzval.

17. Súd rozhodol o solidárnej zodpovednosti žalovaných podľa ust. § 511 ods. 1 OZ, keďže zodpovednosť za spôsobenú škodu znášajú obaja žalovaní z rôznych právnych dôvodov uvedených v odôvodnení tohto rozsudku.

18. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 CSP a priznal úspešnému žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, ktorú budú povinní zaplatiť žalovaní žalobcovi spoločne a nerozdielne po rozhodnutí o výške náhrady trov konania.

19. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie intervenient so súhlasom oboch žalovaných z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/, f/ a h/ CSP a podľa obsahu odvolania aj z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP. Namietal II. a III. výrok rozsudku a v napadnutom rozsahu navrhol zrušiť rozsudok a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové konanie. Argumentoval, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ak bez akejkoľvek opory v právnej úprave stotožňuje skutočnú škodu na vozidle s cenou opravy poškodeného motorového vozidla. Argumentoval, že Občiansky zákonník preferuje náhradu škody v peniazoch pred uvedením veci do pôvodného stavu. Naturálna reštitúcia je prípustná, len ak uvedenie veci do pôvodného stavu je fyzicky možné a účelné. Skutočnou škodou je pritom zmenšenie (úbytok) majetku poškodeného. Nesúhlasil so záverom súdu, že škodu predstavujú náklady, ktoré je potrebné vynaložiť na to, aby boli následky uvedenej škody odstránené. Uvedené konštatovanie nezohľadňuje požiadavku účelnosti (v zmysle hospodárnosti) uvedenia poškodenej veci do pôvodného stavu. Súd zároveň nevzal do úvahy, že aj zvyšky motorového vozidla majú svoju majetkovú hodnotu, o ktorú potom nemohlo dôjsť k zmenšeniu majetku poškodeného. Cenu za opravu vozidla stanovenú autoservisom nie je možné stotožniť so všeobecnou cenou veci v čase poškodenia. Vytýkal súdu pochybenie, keď nevykonal ním navrhnutý dôkaz - znalecký posudok na určenie skutočnej výšky škody na vozidle. Škoda na motorovom vozidle bola likvidovaná ako totálna škoda, t.j. taká, kedy je oprava vozidla neekonomická, keďže jeho aktuálna hodnota je nižšia, ako náklady na opravu. Súd vychádzal zo znaleckého posudku, ktorý sa zaoberal výlučne opravou, nie však samotnou všeobecnou hodnotou poškodeného motorového vozidla. Intervenient trval na tom, aby znalec určil všeobecnú hodnotu vozidla ku dňu vzniku škodovej udalosti, následne posúdil výšku nákladov na opravu vozidla a vyjadril sa k tomu, či ide o totálnu škodu a v prípade záveru o totálnej škode zobral do úvahy aj hodnotu zvyškov vozidla, pre ktorého intervenient našiel konkrétneho kupujúceho za konkrétnu kúpnu cenu. Tento návrh intervenienta na doplnenie dokazovania súd neakceptoval. Súd teda pri svojom rozhodovaní nevychádzal z ceny veci v čase poškodenia, hoci to konštatoval v rozhodnutí. Podľa jeho názoru súd sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou ohľadne správnosti odpočtu predajných zvyškov vozidla žalobcu, a to s poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 3 Cdo 234/2007 zo dňa 30.6.2008. V zmysle tohto rozhodnutia v prípade totálnej škody, so zreteľom na ktorú nebolo vhodné a účelné pristúpiť k oprave, nemožno prehliadnuť, že na strane poškodenej nenastala úplná majetková strata, pretože jej zostali zvyšky motorového vozidla, ktoré majú určitú majetkovú hodnotu. Škoda spôsobená úplným zničením motorového vozidla sa teda určí tak, že od časovej ceny motorového vozidla sa odpočíta hodnota zvyškov poškodeného vozidla. Pokiaľ ide o hodnotu zvyškov vozidla, pre tieto intervenient našiel konkrétneho kupujúceho za konkrétnu kúpnu cenu, o čom bol súdu predložený dôkaz. Nesúhlasil s dôvodmi, pre ktoré súd nepovažoval výsledok aukcie za relevantný. Nakoniec vytýkal súdu, že pochybil, keď nerozhodol o ním vznesenej námietke premlčania úrokov z omeškania s poukazom na ust. § 85 CSP, t.j. z dôvodu, že žalovaní nedali na uplatnenie tejto námietky súhlas. Uvedenú námietku totiž vzniesol ešte vo svojom vyjadrení dňa 7.9.2015, t.j. ako vedľajší účastník za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku. S poukazom na ust. § 470 ods. 2 O.s.p. právny účinok tohto úkonu zostal zachovaný a režim nového procesného predpisu tu nemožno aplikovať spätne. Za účinnosti OSP nebol vyžadovaný k tomu, aby vedľajší účastník mohol vzniesť

námietku premlčania, súhlas strany, na ktorej vystupoval. Zo všetkých týchto dôvodov navrhol rozsudok v napadnutom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

20. Žalobca sa k podanému odvolaniu nevyjadril (odvolanie bolo doručené jeho právnej zástupkyňi dňa 12.6.2017).

21. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie intervenienta, podané so súhlasom žalovaných (§ 360 ods. 2 CSP), ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods.1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov (§ 365 ods.1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP) a dospel k záveru, že odvolanie je iba čiastočne dôvodné, a to proti výroku rozsudku, ktorým boli žalovaní zaviazaní zaplatiť úrok z omeškania vo výške 8,75% ročne z dlžnej sumy od 8.11.2012 do zaplatenia.

22. Výrok I. rozsudku, ktorým súd konanie čo do výšky istiny 122,48 € zastavil, nadobudol právoplatnosť, pretože žalobca ako osoba oprávnená podať odvolanie proti tomuto výroku rozsudku odvolanie nepodal, preto tento výrok nebol predmetom odvolacieho prieskumu.

23. Predmetom odvolacieho prieskumu boli výroky II. a III. rozsudku, teda vyhovujúci výrok a súvisiaci výrok o náhrade trov konania (§ 379 CSP).

24. Rozsudok je vo výroku o povinnosti žalovaných zaplatiť spoločne a nerozdielne žalobcovi 9.056,76 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods.1 CSP potvrdil.

25. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 20.februára 2018 o 12.15 hod. v pojednávacej miestnosti č.dv. 202/II.posch., pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 13.februára 2018 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods.1, 3 CSP.

26. Intervenient v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods.1 písm. b/, e/, f/ a h/ CSP, t.j. súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (b), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (e), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (f) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (h).

27. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP je naplnený vtedy, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

28. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. e/ CSP je potrebné uviesť, že súd nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu. Najmä nevykoná dôkazy na preukázanie skutočností, ktoré z hľadiska hmotného práva nie sú významné a dôkazy nadbytočné, t.j. ku skutkovým okolnostiam, ktoré už boli preukázané iným spôsobom alebo sú založené na zhodnom tvrdení strán. Neúplné zistenie skutkového stavu je však odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonal stranou navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť, avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy stranami navrhnuté, nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, súčasne označí dôkaz, ktorý, hoci bol navrhovaný, nebol vykonaný a uvedie právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval,

najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom prvej inštancie.

29. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ustanovením § 191 CSP (do 30.6.2016 s ustanovením § 132 O.s.p.), a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

30. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP (do 30.6.2016 z ust. §§ 133 až 135 O.s.p.).

31. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

32. Odvolací súd dospel k záveru, že tieto odvolacie dôvody v potvrdenej časti rozsudku nie sú naplnené.

33. Súd prvej inštancie vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie a náležite zistil skutkový stav, vykonanie ďalších dôkazov nebolo potrebné, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa ust. § 191 a § 192 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie a v potvrdenej časti zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, pričom nebolo zistené žiadne porušenie procesných práv ani iná vada konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie v tejto časti, preto odvolací súd rozsudok vo výroku o zaplatení istiny ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

34. Správne, podrobné, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku v potvrdenej časti, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

35. Ani skutočnosti uvedené intervenientom v odvolaní neumožňujú prijať iné závery a nie sú spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozsudku v tejto vyhovujúcej časti.

36. Intervenient argumentuje skutočnosťami uvádzanými už v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré boli predmetom dokazovania a s ktorými sa súd prvej inštancie aj správne vysporiadal pri rozhodovaní vo veci a ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej ohľadne istiny.

37. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, vychádzajúcim z výsledkov vykonaného dokazovania, o zodpovednosti žalovaných za škodu vzniknutú žalobcovi, ktorá spočíva v ním vynaložených nákladoch na opravu motorového vozidla, ktorá smerovala k odstráneniu poškodení spôsobených škodovou udalosťou - dopravnou nehodou, zavinenou žalovaným v 1.rade. Správne postupoval súd prvej inštancie, ak od výšky týchto nákladov odpočítal poistné plnenie z titulu tejto poistnej udalosti, ktoré bolo žalobcovi vyplatené a následne, keďže bol viazaný rozsahom podanej žaloby, priznal žalobcovi náhradu škody v celom ním uplatnenom rozsahu 9.056,67 €.

38. Súd svoje úvahy, ako dospel k tomuto záveru, podrobne uviedol v odôvodnení napadnutého rozsudku s poukazom na zistený skutkový stav, právne predpisy a rozhodnutia súdov, ktoré aplikoval.

39. Sporným v konaní pritom bola iba výška (rozsah) škody, preto dokazovanie správne zameralo na zistenie skutočnej výšky škody, vzniknutej žalobcovi a jeho záver, ak za škodu považoval náklady na opravu motorového vozidla za účelom odstránenia vzniknutého poškodenia, je správny.

40. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku v potvrdennej časti a k odvolacím námietkam intervenienta odvolací súd uvádza nasledovné :

41. Predmetom konania je náhrada škody, spôsobená na motorovom vozidle žalobcu dopravnou nehodou, zavinenou žalovaným v 1. rade a zároveň spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ktorého prevádzateľkou je žalovaná v 2. rade, pričom spornou v konaní bola výška skutočnej škody na haváriou poškodenom motorovom vozidle žalobcu.

42. Súd prvej inštancie považoval za skutočnú škodu v zmysle ust. § 442 ods. 1 Obč. zák. náklady, ktoré žalobca vynaložil na to, aby boli odstránené následky uvedenej škody, t.j. náklady, ktoré mu boli vyúčtované faktúrou autoopravovne, ktorá poškodenia odstraňovala. Cena opravy predstavuje reálne náklady na uvedenie vozidla do prevádzkyschopného stavu, teda skutočnú škodu, ktorú sú žalovaní povinní žalobcovi zaplatiť.

43. Žalovaní za skutočnú škodu považovali všeobecnú cenu motorového vozidla v čase poškodenia po odpočítaní hodnoty použiteľných zvyškov motorového vozidla a vylúčili možnosť stotožnenia skutočnej škody na vozidle s cenou opravy poškodeného motorového vozidla.

44. Podľa ust. § 442 ods. 1 Obč. zák. uhrádza sa skutočná škoda a to, čo poškodenému ušlo (ušíly zisk).

45. Podľa ust. § 443 Obč. zák. pri určení výšky škody na veci sa vychádza z ceny v čase poškodenia.

46. Skutočnou škodou v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je ujma spočívajúca v zmenšení majetkového stavu poškodeného a reprezentuje majetkové hodnoty, ktoré by bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Ide vlastne o zmenšenie (úbytok) majetku poškodeného, predstavované majetkovými hodnotami potrebnými k uvedeniu do predošlého stavu. Pri stanovení výšky škody je preto potrebné zásadne vychádzať z nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu.

47. V prípadoch, keď uvedenie do pôvodného stavu nie je možné, nemožno uvažovať o určení skutočnej škody ako nákladov na uvedenie do pôvodného stavu. Avšak aj v tomto prípade vodítkom pre vyčíslenie škody je výška nákladov nutných k odstráneniu následkov toho, že uvedenie do predošlého stavu nie je možné. Tak je to napríklad pri úplnom zničení požitej veci, keď treba vychádzať z jej ceny v čase poškodenia s tým, že za čiastku zodpovedajúcu cene zničenej veci možno obstaráť rovnakú alebo obdobnú vec. U motorových vozidiel pôjde o cenu, za ktorú možno skutočne kúpiť náhradnú vec.

48. V prípade poškodených vecí, ktorých uvedenie do pôvodného stavu je možné, nie je rozhodné, či poškodená vec je skutočne opravovaná a či je aj oprava dokončená. Z hľadiska rozsahu nie je spôsobená škoda v inej výške pre prípad, že poškodená vec je opravovaná a v inej výške pre prípad, že opravovaná nie je. Zásada, že je treba vychádzať zo skutočnej ceny opravy, pokiaľ táto bola uskutočnená, platí iba za predpokladu, že oprava bola vykonaná v celom rozsahu, bola vykonaná účelne a smerovala iba k odstráneniu následkov škodnej udalosti a keď aj po oprave nie je cena veci nižšia, než pred vznikom škody. V opačnom prípade výška skutočnej škody predstavuje súčet nákladov na opravu a rozdiel cien veci pred poškodením a po oprave (viď R 25/1990, uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, vydávaných Najvyšším súdom ČR).

49. Výšku peňažnej náhrady, vyjadrujúcej náklady na uvedenie do pôvodného stavu, je preto potrebné zistiť a stanoviť objektívne a nezávisle na náhodných okolnostiach nesúvisiacich so škodovou udalosťou. Spravidla pôjde o cenu opravy, účtovanú v danom mieste a čase príslušnou opravovňou.

50. Pri opraviteľnom poškodení predmetu skutočnú škodu predstavujú náklady na nutnú opravu, ak sa vec uviedla do stavu, v akom bola pred poškodením. Ak opravou nebude odstránené nastané znehodnotenie, je možné žiadať tiež ďalšiu náhradu z tohto dôvodu.

51. Ako vyplýva z vyššie citovaného rozhodnutia R 25/1990 (1 Cz 82/1988) v prípade opraviteľnej veci skutočnú škodu predstavujú náklady vykonanej opravy, ak táto bola uskutočnená účelne a smerovala iba k odstráneniu následkov škodovej udalosti.

52. Všeobecná cena veci pred poškodením po odpočítaní použiteľných zvyškov motorového vozidla bude predstavovať škodu na veci iba v prípade, že uvedenie veci do pôvodného stavu nie je možné.

53. V prejednávanej veci nešlo o prípad, že by motorové vozidlo žalobcu bolo neopraviteľné a nebolo by ho možné uviesť do pôvodného stavu, teda obnoviť jeho prevádzkyschopnosť ako pred škodovou udalosťou.

54. Správne preto súd prvej inštancie vychádzal zo záveru, že skutočnou škodou sú náklady vynaložené žalobcom na opravu poškodeného motorového vozidla a správne sa zaoberal otázkou, či tieto sú zodpovedajúce poškodeniu vozidla, spôsobeného dopravnou nehodou.

55. Nenáležitá je teda odvolacia námietka intervenienta, že súd vec nesprávne právne posúdil, ak stotožňoval skutočnú škodu na vozidle s cenou opravy poškodeného motorového vozidla.

56. Z tohto hľadiska nebolo podstatné určenie všeobecnej hodnoty vozidla pred dopravnou nehodou a určenie hodnoty použiteľných zvyškov znaleckým dokazovaním, ako sa toho domáhal intervenient, pretože skutočná škoda sa neurčovala ako v prípade neopraviteľnej veci.

57. Uvedené motorové vozidlo považovala za neopraviteľné iba poisťovňa, ktorá vypočítala hodnotu vozidla a výšku škody (č.l. 54) tak, že všeobecná hodnota vozidla ku dňu poistnej udalosti 25.11.2011 predstavovala 19.680 €, náklady na opravu poškodenia boli vyčíslené sumou 12.718,65 €, a teda predstavovali 64 % zo všeobecnej hodnoty vozidla.

58. Na základe týchto výpočtov poisťovňa dospela k záveru, že takáto oprava je nerentabilná a neekonomická.

59. Vychádzajúc z takto určených nákladov na opravu poškodenia (12.718,65 €), ako aj zo skutočných nákladov preukázaných faktúrou 2012134 vo výške 13.156,20 €, nemožno dospieť k záveru, že by výška nákladov na opravu podstatne prevyšovala všeobecnú hodnotu motorového vozidla pred poistnou udalosťou (19.680 €), keď cena opravy dokonca ani nebola totožná s výškou tejto všeobecnej hodnoty.

60. Najvyšší súd SR už vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2 Obdo/48/2012 zo dňa 28.3.2013 sa zaoberal riešením otázky rozsahu škody v prípade vynaložených nákladov na opravu veci a toto jeho rozhodnutie predstavuje odklon od dovtedajšej súdnej praxe pri rozhodovaní o uplatňovaných nárokoch na náhradu škody, spôsobenej na vozidle dopravnou nehodou.

61. V tomto rozhodnutí sa dovolací súd stotožnil s právnym názorom krajského súdu, ktorý pri rozhodovaní veci vzal do úvahy účel a zmysel ustanovení § 442 ods. 1 a § 443 Obč. zák. a tieto vložil tak, že škoda, ktorá vznikla žalobcovi v dôsledku dopravnej nehody, vykonanej opravy poškodeného vozidla, predstavuje hodnotu vynaložených nákladov na opravu vozidla bez zohľadnenia amortizácie pri tých náhradných dieloch, ktoré boli do vozidla zamontované ako nové. V konečnom dôsledku poškodenie vozidla dopravnou nehodou a následne vykonaná oprava v použití nových náhradných dielov vozidlo nezahodnocuje, pretože každou dopravnou nehodou, ktorou je vozidlo poškodené, sa vo všeobecnosti jeho technická hodnota znižuje. Žalobca opravou iba obnovil stav vozidla, ktorý tu bol pred škodovou udalosťou a k vynaloženiu nákladov na vykonanú opravu bol žalobca donútený dopravnou nehodou. Žalobcovi musí byť kompenzovaná ujma, ktorá mu vznikla z titulu dopravnej nehody, za súčasného stavu, že žalovaný a ani vedľajší účastník na strane žalovaného nepreukázali, že by sa žalobca bezdôvodne obohatil, t.j., že by na opravu vozidla boli použité nové diely, ktoré nesmerovali k obnoveniu prevádzkyschopnosti vozidla, resp., že by nové diely s opravou poškodeného vozidla nesúviseli. Uplatnenie amortizácie by bolo porušením zásady nikoho nepoškodzovať. Účelom vyššie citovaných zákonných ustanovení je taký postup, aby sa poškodenému jeho právo na náhradu škody v plnej miere kompenzovalo, čo je v zhode aj so spravodlivým výkladom zákona.

62. Rovnako Ústavný súd ČR v náleze sp. zn. I. ÚS 1902/2013 zo dňa 11.6.2014 zaoberal sa otázkou výšky náhrady škody v prípade havarovaného vozidla. Poukázal na svoj nález sp.zn. II. ÚS 2221/07 zo dňa 19.3.2008, v ktorom konštatoval, že rozsah náhrady škody musí zohľadniť výšku všetkých nutných prostriedkov, ktoré bol poškodený nútený vynaložiť k obnoveniu pôvodného majetkového stavu, t.j. v prejednávanej veci k oprave vozidla tak, aby bolo z technického hľadiska rovnako prevádzkyschopné ako pred škodnou udalosťou. Pokiaľ obnovenie nie je možné inak, než za použitia nových náhradných dielov, oprava bola prevedená účelne a smerovala len k odstráneniu následkov škodnej udalosti a nie je možné prenášať povinnosť k úhrade nákladov na uvedenie veci do pôvodného stavu na poškodeného a nedôvodne ho znevýhodňovať oproti škodcovi. V tomto náleze Ústavný súd ČR tiež poukázal na to, že v prípade havarovaného vozidla, hoci bolo opravené na použitia nových dielov, je jeho skutočná hodnota vždy nižšia, než pôvodná hodnota použitého vozidla. Treba pritom vziať do úvahy to, že poškodenému diskutabilné „zhodnotenie“ vozidla bolo v podstate protiprávnym konaním škodcu vnútené. Opavou vozidla pritom poškodený obvykle sleduje iba uvedenie do stavu pred nehodou. Pokiaľ opravu nie je možné uskutočniť úspornejšie a smerovala len k odstráneniu následkov škodnej udalosti, nejaví sa ústavnému súdu spravodlivé, aby boli poškodení pravidelne nútení doplácať za sprevádzkovanie vozidla často nemalé čiastky.

63. Ústavný súd ČR uzavrel, že uhradenie celej ceny účelne vykonanej opravy, t.j. smerujúcej len k odstráneniu následkov škodovej udalosti, by malo byť pravidlom.

64. K otázke samotnej účelnosti opravy Ústavný súd Českej republiky uviedol, že možnosti nahradit' poškodené diely sú rôzne, buď ide o nahradenie novým dielom alebo použitým, značkovým alebo neznačkovým a existujú aj rôzne spôsoby, ako jednotlivé diely získať. Po poškodenom však nie je možné požadovať, aby hľadal náhradný diel vekovo zodpovedajúci dielu, ktorý bol nehodou poškodený. Vždy je potrebné zvažovať vplyv použitého daného dielu na bezpečnosť cestnej premávky. Nemožno totiž poškodeného nútiť, aby v snahe čo najviac znížiť náklady na opravu vozidla riskoval bezpečnosť svoju i ostatných účastníkov premávky na pozemných komunikáciách tým, že do vozidla nechá namontovať diel výrazne nižšej kvality alebo neznámeho pôvodu.

65. Ústavný súd Českej republiky aj vo svojom náleze sp. zn. II.ÚS 795/2016 zo dňa 27.4.2017 uviedol, že ustanovenia o rozsahu náhrady škody majú byť vykladané takým spôsobom, ktorý zahrnie všetky druhy nákladov, ktorým bol poškodený vystavený v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním škodcu a škodou vzniknutou na veci. Tieto náklady na opravu nemožno uznať iba v prípade, že by išlo o exces v konaní poškodeného, napr. príliš drahá alebo neefektívna oprava.

66. Z hľadiska rozhodnutia v prejednávanej veci bolo teda významné, či žalobcom vynaložené náklady na opravu boli vynaložené v príčinnej súvislosti s odstraňovaním poškodení, ktoré vznikli dopravnou nehodou a či tieto boli primerané.

67. V konaní nebolo preukázané a nebolo to ani namietané žalovanými, ani intervenentom, že vykonaný rozsah opráv nezodpovedá zistenému poškodeniu, ako toto vyplynulo z obhliadky motorového vozidla a nakoniec tento záver nevyplýval ani zo znaleckého posudku, predloženého žalobcom. V tomto znaleckom posudku znalec namietal iba výmenu bočnice, ktorá mala byť podľa zápisu o obhliadke opravená.

68. Aj keď sa znalec nevedel vyjadriť k primeranosti nákladov na opravu z hľadiska cenovej úrovne materiálov a vykonaných prác, súd mal k dispozícii dostatok dôkazov (tak súd prvej inštancie, ako aj odvolací) pre záver, že žalobcom vynaložené náklady boli primerané zistenému poškodeniu.

69. V zmysle kalkulácie poisťovne (č.l. 129) zo dňa 9.12.2011, ktorá bola vykonaná po obhliadke poškodeného motorového vozidla, náklady na opravu poškodení opísaných v zápise o obhliadke boli vyčíslené sumou 15.526,37 €.

70. Vo výpočte hodnoty vozidla a výšky škody zo dňa 28.11.2011 (č.l. 54-55 spisu), vypracovanom zamestnancom intervenienta, náklady na opravu poškodeného vozidla boli určené sumou 12.718,65 €.

71. V zmysle záverov znaleckého posudku č. 5/2016 zo dňa 5.8.2015 (č.l. 210 a nasl.) predloženého žalobcom kalkulácia nákladov bola určená sumou 8.513,40 € bez DPH, t.j. 10.216,08 € s DPH.

72. Náklady vynaložené žalobcom v zmysle faktúry č. 2012134 zo dňa 19.7.2012 (č.l.7 spisu) predstavovali 13.156,20 €.

73. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že náklady vynaložené žalobcom na opravu motorového vozidla boli dokonca nižšie, než určené intervenientom na základe kalkulácie opravy (č.l. 129 spisu) a v podstatnej miere neprevyšovali ani náklady určené znalcom.

74. Zároveň vychádzajúc zo všeobecnej hodnoty motorového vozidla ku dňu poistnej udalosti, ako táto bola stanovená intervenientom pri výpočte hodnoty vozidla a výšky škody zo dňa 28.11.2011, t.j. 19.680 €, nemožno považovať vykonanú opravu za neefektívnu, nerentabilnú či neekonomickú, ako to namietal intervenient v konaní, ako aj v odvolaní.

75. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov je preto správny záver súdu prvej inštancie, že škoda žalobcu predstavuje náklady ním vynaložené na opravu poškodeného motorového vozidla v celom rozsahu a pokiaľ mu bola vyplatená iba časť týchto nákladov, má nárok na úhradu rozdielu vo výške priznanej sumy 9.056,76 €.

76. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, ako aj dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti ohľadne istiny ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

77. Dôvodné je však odvolanie intervenienta v časti priznaného príslušenstva, t.j. úroku z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 9.056,76 € od 8.11.2012 do zaplatenia, keďže v tejto časti je rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a nemohol byť predmetom odvolacieho prieskumu.

78. Odôvodnenie v tejto časti je stručné, súd určil začiatok omeškania s plnením dňom 8.11.2012 bez toho, aby vysvetlil, aké úvahy ho viedli k tomuto záveru a na základe akých skutkových zistení a vykonaných dôkazov dospel k záveru o určení prvého dňa omeškania ako dňa 8.11.2012.

79. Týmto nesprávnym procesným postupom súd znemožnil žalovaným, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, čím je naplnený dôvod pre zrušenie rozsudku v časti priznaného príslušenstva v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

80. Dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní (§ 517 ods. 1 prvej vety OZ).

81. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis (§ 517 ods. 2 OZ).

82. Ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanoveným právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa potom, čo ho o plnenie veriteľ požiadala (§ 563 Obč. zákonníka).

83. Z vyššie cit. zák. ust. je zrejmé, že splatnosť pohľadávky môže byť dohodnutá v zmluve, určená v právnom predpise alebo rozhodnutím súdu. Ak však čas plnenia nebol určený žiadnym z týchto spôsobov, má právo určiť čas plnenia veriteľ. Vo všeobecnosti teda platí, že splatnosť dlhu nadväzuje na veriteľovo požiadanie, aby dlžník plnil. Iná splatnosť dlhu musí byť medzi účastníkmi dohodnutá, určená právnym predpisom alebo súdnym rozhodnutím. Vyššie citované zák. ust. ukladá dlžníkovi povinnosť plniť v deň nasledujúci potom, ako ho o plnenie veriteľ požiadala. Ak veriteľ vo výzve určí čas plnenia, pohľadávka sa stane splatnou uplynutím tejto lehoty. Za výzvu sa považuje aj návrh na začatie súdneho konania podaný veriteľom. V takomto prípade dlh sa stane splatným v deň po doručení návrhu dlžníkovi. Ak dlžník nesplní svoj dlh nasledujúci deň po dni, kedy bol na plnenie vyzvaný, resp. do konca lehoty poskytnutej veriteľom vo výzve na plnenie, bude v omeškaní s plnením a veriteľovi vzniká právo na zaplatenie úrokov z omeškania v zmysle ust. § 517 ods. 2 Obč. zákonníka, ak nie je dlžník podľa zákona povinný platiť poplatok z omeškania.

84. V Občianskom zákonníku pri nároku na náhradu škody nie je ustanovený čas plnenia, preto treba podľa ust. § 563 Obč. zák. vychádzať z toho, že časom splnenia záväzku nahradiť škodu je prvý deň potom, kedy poškodený požiadal škodcu o splnenie, resp. posledný deň lehoty určenej vo výzve na plnenie. Forma výzvy predpísaná pritom nie je, ale v záujme právnej istoty bude vhodné zachovať písomnú formu. Časom splnenia záväzku nahradiť škodu je teda prvý deň potom, kedy poškodený požiadal škodcu o plnenie, ak nie je ním určená iná (dlhšia) lehota na plnenie.

85. Vychádzajúc z vyššie uvedeného, škodca je v omeškaní s plnením náhrady škody v zásade vtedy, keď náhradu neposkytne nasledujúci deň potom, kedy ho poškodený požiadal o plnenie, resp. neposkytne náhradu posledný deň lehoty určenej vo výzve na plnenie. Od tohto dňa je škodca v omeškaní a poškodený môže od neho požadovať aj úroky z omeškania.

86. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že pre určenie začiatku omeškania s plnením je rozhodné zistenie, kedy žalobca vyzval žalovaných na plnenie a v akej lehote, resp. či za deň tejto výzvy nemožno považovať až doručenie žaloby.

87. Z obsahu spisu v prejednávanej spore je zrejmé, že písomná výzva na plnenie zo dňa 25.10.2012 bola adresovaná len žalovanému v 1. rade a v zmysle tejto výzvy mal žalovaný plniť do 7 dní od doručenia.

88. Doručenie tejto výzvy však preukázané nie je a nie je teda zrejmé, kedy žalovanému v 1. rade začala plynúť lehota 7 dní na plnenie.

89. Výzva pre žalovanú v 2. rade na plnenie pred podaním žaloby preukázaná nebola.

90. Žaloba bola doručená žalovaným až dňa 18.2.2013 (č.l. 17 spisu).

91. Vzhľadom na vyššie uvedené nemožno preskúmať záver súdu o určení prvého dňa omeškania dňom 8.11.2012 a dokonca u oboch žalovaných.

92. Po vrátení veci bude preto úlohou súdu skúmať v zmysle vyššie vyslovených zásad, kedy boli žalovaní vyzvaní na náhradu škody a v akej lehote a následne v závislosti od týchto zistení určiť, kedy sa dostali do omeškania s plnením a v prípade, že tento nárok nebude premlčaný, priznať žalobcovi aj prislúchajúce úroky z omeškania.

93. Povinnosťou súdu bude rozhodnutie odôvodniť v zmysle ust. § 220 CSP tak, aby jeho úvahy, ako dospel k určení prvého dňa omeškania s plnením s poukazom na zistený skutkový stav a vykonané dôkazy, boli zrejmé tak sporovým stranám, ako aj odvolaciemu súdu.

94. Dôvodná je odvolacia námietka intervenienta aj v časti, v ktorej namieta pochybenie súdu, keď nerozhodol o ním vznesenej námietke premlčania uplatneného príslušenstva pohľadávky, ktorú vzniesol ešte ako vedľajší účastník v čase účinnosti úpravy OSP, konkrétne dňa 7.9.2015, kedy túto mohol vzniesť aj bez súhlasu žalovaných.

95. Súd nesprávne postupoval, pokiaľ neposudzoval (ne)dôvodnosť vznesenej námietky premlčania intervenienta, ktorú tento vzniesol dňa 7.9.2015, teda v čase účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, pričom v zmysle ust. § 470 ods. 2 CSP účinky tohto úkonu zostali zachované.

96. Týmto nesprávnym procesným postupom súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, čím je rovnako naplnený dôvod pre zrušenie rozsudku v časti priznaného príslušenstva v zmysle ust. § 389 ods. 1 písm. b/ CSP.

97. V zmysle ust. § 93 ods. 4 O.s.p. v konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností.

98. Z citovaného ustanovenia vyplýva a súdna prax bola jednotná v tom, že námietku premlčania mohol vzniesť aj vedľajší účastník a nepotreboval k tomu súhlas účastníka, na strane ktorého vystupoval.

99. Keďže námietka premlčania nijako neodporovala úkonom žalovaných, ani nebola v ich neprospech, nebol dôvod na túto neprihliadať a nezaoberať sa ňou.

100. Aplikácia ust. § 80 CSP na úkony vykonané pred účinnosťou CSP, t.j. pred 1.7.2016, nie je prípustná, lebo by tým bol porušený princíp právnej istoty.

101. Úlohou súdu v ďalšom konaní bude preto zaoberať sa (ne)dôvodnosťou vznesenej námietky premlčania úrokov z omeškania.

102. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 157/2009 zo dňa 29.6.2010, v zmysle ktorého povinnosť platiť úroky z omeškania so splnením dlhu nevzniká samostatne (nanovo) za každý deň trvania omeškania, ale jednorázovo v deň, v ktorom sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením dlhu a od tohto dňa začína plynúť premlčacia doba, ktorá je trojročná v zmysle § 110 ods. 3 Obč. zák. a jej uplynutím sa právo na zaplatenie úrokov z omeškania premlčí ako celok. Pre určenie začiatku premlčacej doby v prípade úrokov omeškania je teda rozhodujúce určenie dňa, kedy došlo k omeškaniu s plnením hlavného záväzku - náhrady škody.

103. V novom rozhodnutí opätovne súd rozhodne o trovách celého konania, vrátane trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

104. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 poslednej vety CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).